

Arrest

nr. 62 223 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2010 legt verzoeker van Nigeriaanse nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af met O.J., van Belgische nationaliteit.

Op 8 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belg in een duurzame relatie. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden zijn paspoort voor te leggen en bewijzen van een duurzame relatie.

Op 10 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08.11.2010 door O.E., geboren te (...) en van Nigeriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).

Betrokkene legt volgende bewijzen voor de relatie voor:

- *Foto's zonder datum: zonder deze datum kunnen de foto's niet op hun authenticiteit getoetst worden. Bijgevolg worden deze foto's niet aanvaard als bewijs voor de relatie.*
- *Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

*"enigste middel: schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet;
schending van de materiële motiveringsplicht;
schending artikel 8 E.V.R.M.: recht op gezins- en familieleven.*

De aanvraag tot verblijf gezinshereniging van de verzoekende partij en zijn partner, mevrouw J.O. (...), op basis van een duurzame en stabiele relatie die minstens één jaar duurt, werd afgewezen door de verwerende partij.

De voorwaarde overeenkomstig artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet is duurzame en stabiele relatie die minstens één jaar duurt".

Niettegenstaande de relatie tussen beide partners op het moment van de aanvraag slechts negen maanden duurde, is de duur van de relatie op het ogenblik van de beslissing iets meer dan één jaar.

De verzoekende partij en zijn partner hebben elkaar in 2009 ontmoet in Antwerpen, blijven contact houden met elkaar en sinds februari 2010 hebben zij een vaste relatie.

Dat de relatie tussen de verzoekende partij en zijn partner duurzaam en stabiel is, blijkt uit de wil tot samenwoning die in hoofde van beide partners groeide. Sinds november 2010 wonen de verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) samen te Oostende.

In de bestreden beslissing argumenteert de verwerende partij dat de voorgelegde bewijzen niet van die aard zijn dat de relatie tussen beide partners kan bewezen worden. De foto's worden afgewezen omdat er geen datum om de foto's staat vermeld en bijgevolg de authenticiteit niet zou kunnen worden getoetst. De verklaringen op eer van derden worden evenmin aanvaard omdat de feitelijkheid en de waarachtigheid niet zou kunnen worden getoetst.

Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij eist dat de duurzame en stabiele relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) wordt bewezen met "materiële" bewijzen.

Eenzijds kan gesteld worden dat dit een vereiste is die niet in de Vreemdelingenwet werd opgenomen. De verwerende partij voegt een bijkomende voorwaarde toe aan de Vreemdelingenwet door 'materiële' bewijzen te eisen.

Anderzijds kan opgemerkt worden dat de verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) tal van documenten hebben neergelegd teneinde hun duurzame relatie van meer dan één jaar aan te tonen, maar dat geen van die documenten werd aanvaard door zogenaamde twijfel over de waarachtigheid. De verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) vragen zich af op welke manier zij hun relatie dan wel kunnen aantonen?

De verwerende partij gaat uit van de veronderstelling dat de verklaringen op eer door de vrienden van de verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) gebaseerd zijn op leugens. De verwerende partij wijst ze immers af, zonder verder onderzoek. De verwerende partij haalt aan dat de verklaringen op eer niet afgetoetst kunnen worden, maar onderneemt hiertoe dan ook geen enkele inspanning.

De verklaringen op eer van de vrienden van de verzoekende partij en mevrouw J. O. (...) zijn daarentegen echter heel duidelijk:

"Ruim één jaar geleden maakte ik kennis met hen tijdens een viering van de Nigeriaanse kerk te Oostende. Ze zijn enorm bereidwillig om de Nederlandse taal te spreken met mij. E. (...) gaat overigens naar de Nederlandse les. Ik kan hun manier van integratie in de Belgische samenleving en Oostendse gemeenschap alleen maar toejuichen. Samen met R.(...) en M. (...), de twee kinderen van J. (...), vormt E. (...) een mooi gezin. E. (...) is als een vaderfiguur voor hen. De ganse familie draagt waarden en normen zoals respect, vriendelijkheid, integriteit, waardering, etc. hoog in het vaandel." (stuk 2, de verzoekende partij zet vet)

"Ik leerde hen voor het eerst kennen in december 2009 via gemeenschappelijke vrienden. E. (...) en J. (...) komen geregeld bij mij thuis met de kinderen. Sinds enkele maanden werkt E. (...) voor mij. Hij is één van mijn beste werknemers, altijd beleefd en zeer gemotiveerd. Deze familie is dan ook, volgens mij, een aanwinst voor onze maatschappij. " (stuk 3, de verzoekende partij zet vet)

" We kennen hen meer dan een jaar nu, ze komen geregeld bij ons op bezoek met de kindjes. ... Kortom, ze zijn gewoon een gezellig gezinnetje met één en al goede wil. " (stuk 4, de verzoekende partij zet vet)

"... bevestig dat E. O. (...) en J. O. (...) lid van deze kerk sinds meer dan één jaar geleden zijn, samen levend bij (...). " (stuk 5, de verzoekende partij)

De woorden als 'vaderfiguur', 'familie' en 'mooi gezin' wijzen op de stabiele en duurzame relatie van beide partners.

De verzoekende partij werkt aan zijn toekomst in België. Hij heeft zich ingeschreven voor een cursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 6). De verzoekende partij werkt tevens voor hun toekomst. Sinds kort werkt de verzoekende partij (stuk 7).

Door de verzoekende partij het recht te ontzeggen om zich met op een legale manier te verenigen met zijn partner, mevrouw J. O. (...), wordt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit gezien hun rechten om als een "normaal" koppel door het leven te gaan worden ontzegd.

Tevens dient aandacht besteed te worden voor de rechten van de kinderen. Overeenkomstig de verklaringen van de vrienden van beide partners beschouwen de twee kinderen van mevrouw J.O. (...) de verzoekende partij als een ware vaderfiguur. Het opgroeien met een zorgdragende moeder én vader kan een deze kinderen niet ontnomen worden."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de criteria bepaald door artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008). De verwerende partij wijst er vervolgens op dat uit een aandachtige lezing van het verzoekschrift van verzoeker kan worden opgemaakt dat verzoeker zich neerlegt bij de beoordeling omtrent de bewijswaarde van de foto's, deze kunnen volgens de verwerende partij niet worden aangewend om te worden getoetst aan de gestelde voorwaarden daar ze geen datum dragen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de verklaringen die hij voorlegt door het bestuur zouden kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en hun waarachtigheid. In het raam van zijn discretionaire beslissingsbevoegdheid is de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze tot de vaststelling gekomen dat de voorliggende verklaringen niet kunnen worden aanvaard als bewijs. Verzoeker kan volgens de verwerende partij bezwaarlijk voorhouden als zou het bewijs leveren van een stabiele relatie van ten minste één jaar niet op een andere wijze kunnen worden geleverd. Tenslotte stelt de verwerende partij dat verzoeker bij het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) uit het oog verliest dat lid 2 van dit artikel

het bestuur toelaat af te wijken van de bescherming van het gezinsleven en dit ter vrijwaring van de verblijfsreglementering.

2.3. Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat hij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Verzoeker meent dat de documenten die hij heeft bijgebracht wel degelijk volstaan om het bewijs te leveren van zijn relatie.

Artikel 40*bis*, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoeker zijn identiteitskaart van Nigeria en een verklaring van wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek gedateerd op 3 november 2010 voor. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden bewijzen over te leggen van een duurzame relatie en een paspoort van Nigeria.

Verzoeker legde vervolgens verklaringen op eer door derden en foto's voor.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen en foto's geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat verklaringen op eer van zijn vrienden heel duidelijk zijn en dat waar de verwerende partij in de bestreden beslissing uitgaat van de veronderstelling dat deze verklaringen op eer door zijn vrienden gebaseerd zijn op leugens aangezien de verwerende partij ze immers afwijst zonder verder onderzoek, herhaalt de Raad dat het aan de vreemdeling toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De verwerende partij is vervolgens bevoegd om de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onwettig of onredelijk is om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en kennissen. De Dienst Vreemdelingenzaken is bovendien niet verplicht om een onderzoek te verrichten om de waarachtigheid van de feitelijkheden in de door verzoeker bijgebrachte verklaringen te onderzoeken. Het is immers verzoeker die een inspanning moet leveren om het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie aan te tonen.

In de mate waarin verzoeker met deze uiteenzetting de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan verzoeker. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van de duurzame en stabiele relatie die hij beweert te hebben met een Belgische partner. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Waar verzoeker verwijst naar zijn inschrijving in de cursus maatschappelijke oriëntatie en hij enkele loonbrieven bijbrengt, merkt de Raad op dat verzoeker deze pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en dat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden hiermee bij het nemen van de beslissing geen rekening te hebben gehouden. Bovendien merkt de Raad ten overvloede op dat uit deze voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens een jaar kennen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind.

Waar verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij eist dat hij het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie dient te bewijzen met materiële bewijzen en dat dit niet vereist wordt door de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de vreemdelingenwet door materiële bewijzen te eisen, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik vereist dat verzoeker het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie bewijst met materiële bewijzen. De Raad herhaalt echter dat verzoeker met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 kan aantonen. De vrijheid inzake deze bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent vooreerst dat zijn recht om met zijn partner als een normaal koppel door het leven te gaan worden geschonden en wijst op het feit dat de twee kinderen van mevrouw O.J. hem als een vaderfiguur beschouwen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt dat door de bestreden beslissing zijn rechten om als een normaal koppel met zijn partner door het leven te gaan, worden ontzegd en hij verwijst tevens naar de twee kinderen van zijn partner, die hem beschouwen als vaderfiguur en dat het opgroeien met een zorgdragende moeder én vader niet aan deze kinderen kan worden ontzegd.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Zoals hiervoor werd gesteld, is het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker verwijst naar zijn partner met wie hij een samenlevingscontract heeft afgesloten en diens kinderen aanvaardt de Raad dat verzoeker en zijn partner in België een gezin vormen.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat er in hoofde van hemzelf en zijn gezin hinderpalen bestaan om een normaal en effectief gezinsleven elders uit te bouwen of verder te zetten.

De Raad stelt dus vast dat er *in casu* in hoofde van de Staat geen positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven in België te handhaven aangezien verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er voor hem, zijn partner en diens kinderen hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezinsleven elders.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET